

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Isaac Monachi Et Confessoris, ex ea quæ est per Gregorium Papam
lib. 3. Dialog. cap. 14. Illustris eius memoria viget adhuc Spoleti, vbi
claruit sanctitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

C. Baro in no. Mar. Ro.

VITA S. ISAAC MONACHI ET CONFESSORIS, ex ea qua est per Gregorium Papam in 2. Dialog. cap. 14. Illustris eius memoria vixit adhuc Spoleti, vbi claruit sanctitate.

11. Aprilis.

Gregoria fugit nuptias, & fit sanctimonialis.

Prioribus Gotthorum temporibus, fuit iuxta Spoletanam urbem, vir vitæ venerabilis Isaac nomine, quem inter alios optimi nouit sacra virgo Gregoria, quæ dum adolescentiæ suæ tempore constitutis iam nuptijs, in Ecclesiam confugisset, fuit ab eodem viro sancto contra vim defensa, & ad eum quem desiderabat habitum, Domino protegente, perducta.

S. Isaac prolixas preces.

Hic itaque Isaac, cum primùm de Syriæ partibus ad Spoletanam urbem venisset ingressus ecclesiam, petijt à custodibus, vt sibi liberam quietis tempore orandi in Ecclesia facultatem concederent. Qua impetrata, mox in oratione profusus, tres admodum dies cum duabus noctibus in precibus mira constantia perseuerauit. Cumque hoc à custodibus vnus superbix spiritu intus cerneret, coepit virum sanctum ineptis verbis borum petulantia simulatorè appellare, & verbo rustico impostorem clamare, verbisque iniuriosis per verbera iungens, per summam iniuriam è templo inflicta alapa eiecit. Sed hunc repente vltimo spiritus inuasit, & ad viri Dei vestigia strauit, per os illius clamare coepit, Isaac me eiecit, Isaac me eiecit. Vir quippè peregrinus de nomine incognitus, per immundum spiritum, qui se ab illo eijci posse clamauit, omnibus innotuit. Mox autem super vexati corpus viri Dei incubuit, & malignus spiritus qui eum inuaserat abscessit. Quo miraculo protinùs per urbem diuulgatum ingens viriusque sexus multitudo concurrere coepit.

S. Isaac eijcitur ex templo.

Obsidetur à maligno qui eum eiecerat.

Liberatur per Isaac.

Ibi raculis eius inturorato mox quas n. verò e. des eu. pulme. fit. Fac. gressu. quot v. fures. henfis. spatia. vir Do. labor

pit, certatimque eum suis in domibus rapere conabatur. Alij ad construendum monasteriū prædia, alij pecunias, alij subsidia quæque poterant offerre viro Dei suppliciter volebant. Sed seruus Dei oblata admittere præcisè recusauit, vrbemque egressus, in deserto vile potius domicilium elegit. Cuius exemplo prouocati non pauci, ardenti æternæ vitæ desiderio accensi, relictis omnibus se eius in disciplinam tradiderunt. Cumque discipulorum numerus excreuisset, illi crebrò monere non destiterunt, vt oblatas in vsum monasterij possessiones acciperet: ille verò contrà, sollicitus paupertatis suæ custos, in sententia perseuerabat: Monachum qui in terra possessiones querit, monachū non esse. Et sanè sic metuebat paupertatis suæ securitatem perdere, sicut avari diuites solent perituras diuitias custodire.

Ibi itaque prophetiæ spiritu magnisque miraculis, cunctis longè lateque habitantibus vicia eius inclaruit. Nam die quadam ad vespertinum futurorum præscius, præcepit discipulis, vt in hortum monasterij ferramenta certo numero iaceret, quas nos vfitato nomine Vangas vocamus. Nocte verò eadem, cum ad diuinas cum fratribus laudes euigilasset: ite, inquit, & operarijs nostris pulmentum coquite, vt primo manè paratum sit. Facto autem mane, hortum cum fratribus ingressus, tot in eo laborantes operarios inuenit, quot vangas iactari præceperat. Ingressi quippè fures fuerāt, sed mutata per spiritū mēte, apprehensis, quas inuenerāt, vangis, cuncta horti illius spatia, quæ inculta fuerant, coluerunt. Ad quos vir Domini ingressus, ait: Gaudete fratres, multū laborastis, iam quiescite, & statim alimentis, quæ

Vide priscorum hominum feruorem, ad extruenda monasteria.

Summū studium paupertatis in isaac.

Fures deprehensos vt tætaueris.

detulerat, eos post tanti laboris fatigationē refe-
cit, refectisque ait: Nolite malum facere quocumque
de horto aliquid vultis. ad horri aditum venire
tranquillè petite, cum benedictione percipite,
& à furti prauitate cessate. Quos deinde colle-
ctis oleribus à se onustos dimisit. Actumque est
vt qui ad hortum nocituri venerant, cum laboris
sui præmio & repleti ab eo & innocui redirent.

*Facinus im-
probum, per
spiritum in-
telligit.*

Alio quoque tempore peregrini quidam pan-
nis obsiti ac seminudi ad eum accesserunt, humi-
liter aliquod nuditatis suæ tegumentum postu-
lantes. At vir Dei qui fraudem intelligebat, voca-
tum ad se è discipulis vnum in syluam ad cauam
quandam arborem misit, vt recondita ibidem ves-
timenta ad se deferret. Quæ abiens ille vt mis-
sus fuerat inuenit, & latenter magistro detulit.
Quæ vir Dei suscipiens, peregrinis nudis acque-
perentibus ostendit & præbuit. At illi hæc intra-
entes magno pudore cōsternati sunt: & qui frau-
dulenter vestimenta quærebant aliena, confusi
receperunt sua.

Verum aliud.

Alio item tempore, quidam se eius orationi-
bus commendans sportas duas alimentis plenas
per puerum ei transmisit quarum vnâ fraudu-
lenter puer surripuit, & in itinere abscondit.
teram verò ab hominem Dei detulit, & petiti-
onem illius, qui se ei per xenium commendare
rat, enarravit. Quam vir Domini benignè susci-
piens, eundem puerum admonuit, vt relictam
in itinere sportam non incautus tangere præ-
meret: quia in eam serpens ingressus esset. Quo-
bus verbis puer valdè confusus, exultauit quod
idem quod mortem euasisset, sed tristis proprie-
verecundiam abscessit: reuersusque ad sportam
serpente eam quemadmodum vir sanctus præ-
dixerat

dixerat, occuparam inuenit.

Sed hic Sanctus, cum tot tantisque virtutibus, contemptu rerum transeuntium, prophetiae spiritali, orationis intentione, incomparabiliter esset praeditus, vnum tamen erat quod reprehensione aliqua dignum putabatur: quia nonnunquam tanta ei laetitia inerat, ut illis tot virtutibus, nisi sciretur esse plenus, nullo modo crederetur: Sed magna est haec omnipotentis Dei dispensatio: & plerumque contingit, ut quibus maiora bona praestat, quaedam minora non tribuat: ut semper eorum animus habeat, unde se ipse reprehendat: quatenus dum appetunt perfecti esse nec possunt: & laborant in hoc, quod non acceperunt, nec tamen elaborando praualent, in his, quae accepta habent, se minimè extollant: sed discant, quia ex seipsis maiora bona non habent, qui in semetipsis vincere parua vitia atque extrema non possunt. Fit itaque, ut miro modo vna eademque mens, & virtute polleat & ex infirmitate lassescat quatenus & ex parte constructa sit, & ex parte conspiciat se esse destructam: ut per bonum quod quaerit & habere non valet, illud seruet humiliter, quod habet. Sic ergo & in vnaquaque anima agitur, ut in humilitatis custodiam, aliquando ad lucra maxima ex minimo damno seruetur.

Cur in sanctis viris interdum parua quaedam vitia inhaereant.

VITA S. GVTHLACI ANACHORETAE & Confessoris. ex ea quae est apud Sarinum. Hanc vitam scripsere viri sancti Gulielmus Ramesij, Anglus, Benedictinus, item Felix Crolandensis, Benedictinus, Floruit hic Sanctus, circa annum salutis septingentesimum & sextum.

IN